

ПІДЛІТОК І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Логвин Юлія, студентка гр. Ю-74

Із точки зору права правопорушення є проявом сваволі. Із соціальної точки зору правопорушення завжди є вчинком, який завдає шкоди інтересам усього суспільства.

Одним із основних засобів забезпечення правомірної поведінки та боротьби з правопорушеннями є юридична відповідальність.

Юридична відповідальність – це застосування уповноваженою особою до правопорушника передбачених санкцією юридичної норми міри державного припису, вираженого у формі позбавлень особистого, організаційного або майнового характеру.

Категорія “юридична відповідальність”, як і багато інших основоположних категорій права, потребує не лише подальшого вивчення, й істотного переосмислення. Цікавим у цьому сенсі є аспект відповідальності серед неповнолітніх.

Підліток і злочин... Нібито несумісні поняття. Проте статистика свідчить: злочинність стає все більш юною.

Однією з головних причин цього є нерозуміння молодими людьми грані між дитячими пустощами та злочинною діяльністю, відсутність елементарних знань про можливу відповідальність за свої дії.

Кожний четвертий злочин скоюється неповнолітнім, причому 70% - у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння.

У країні нині засуджено понад 100 тис. підлітків, 527 тис. взято на облік у міліції. На 10 тис. неповнолітніх припадає в середньому 129 правопорушень і злочинів. Є все: злісне хуліганство, бійки, пограбування, розбій, крадіжки, вбивства, гвалтування. Зростає кількість вчинених тяжких злочинів, у тому числі умисних вбивств, згвалтувань, а також крадіжок державного та приватного майна.

Особливо чітко в злочинній поведінці неповнолітніх простежуються недоліки й упущення сімейного виховання. У кожній шостій сім'ї між батьками відсутня згода щодо методів виховання дітей. І характерно, що дві третини злочинів було вчинено неповнолітніми в громадських місцях пізно ввечері або в нічний час, тобто саме тоді, коли вони мали бути вдома під наглядом дорослих членів сім'ї.

Підлітки шукають спілкування з більш шановними, авторитетними в певній області ровесниками або старшими. Особливо чуyno підлітки реагують на неправду.

Сьогодні чимало злочинів учиняють неповнолітні, щороку кількість неповнолітніх злочинців, на жаль, зростає. До того ж правопорушниками стають дедалі молодші особи.

Багато хто з моїх однолітків вважає, що неповнолітньому нічого не загрожує, що він не може бути притягнутий до відповідальності. Наприклад, якщо взяти місто Суми, то адміністративних правопорушень за ст. ст. 44, 173, 173-2, 178 КУпАП, які вчинені неповнолітніми станом на 2007 рік, статистика їх становить 39, якщо ж взяти Україну в цілому, то це – 13071 правопорушення. Перебувало на обліку неповнолітніх осіб цього ж року в Сумській області 2355, всього по Україні 49604; поставлено на облік у звітному періоді 1114 осіб, по Україні 16201. 412 виявлено злочинів, що вчинені неповнолітніми або за їх участю в Сумській області, в цілому по Україні це ставить 14035.

Дехто може зробити висновок, що до 14, а то й 16 років можна робити будь-що, нема чого хвилюватися – все одно покарання не буде. Такий висновок безпідставний.

Якщо злочин учинила дитина, яка не досягла віку кримінальної відповідальності, її дії все одно підлягають певній відповідальності. Справу про злочинні вчинки розглядає суд, за рішенням якого винного, що не досяг відповідно 14 або 16 років, починаючи з 11-річного віку можна піддати примусовим заходам виховного характеру, зокрема направити до спеціальної школи на строк до трьох років. Направляють до такої школи, незважаючи на незгоду батьків і самої дитини.

Щодо особливості відповідальності неповнолітніх за Кримінальним Кодексом, то неповнолітні, тобто особи, що не досягли 18 років, у разі вчинення ними злочину по досягненні 16 років(або 14 років – за найбільш небезпечні злочини) підлягають кримінальній відповідальності на загальних підставах.

Разом з тим Кримінальний кодекс України(розділ XV) встановлює особливості кримінальної відповідальності неповнолітніх, які, враховуючи вікові особливості, рівень інтелектуального та психічного розвитку неповнолітніх осіб, є більш м'якими.

Підсумовуючи зазначене вище я думаю, що кожен може зараз для себе зробити висновок, що знати закони суспільства й додержуватись їх – моральний обов'язок кожної людини.

Почуття обов'язку – це не пута, зв'язують справжню людську свободу. Обов'язок людини перед самим собою, перед батьками, перед оточуючими людьми, перед вищими моральними цінностями, перед людством. Як говорив Демокрит: "Не зі страху, але з почуття обов'язку потрібно утримуватись від поганих учинків".

Міщенко О.М., викладач кафедри права